

אז "פראר".

הכיסוי שקיבלתי, וכיסוי זה לא עזר לאורך זמן כיוון שכל בחור צעיר נחשד בעריקה, היה תעודה מזוייפת אוסטרית על שם ישראל אייזן. תעודה חתומה בחותמת הקונסוליה האוסטרית בצפת. היה זה פתרון לעריקים שנמצא בשלב מסויים של המלחמה.

צבי ניסנוב מאנשי "השומר" ניהל את הוצאת התעודות האלה, יחד עם הקונסול האוסטרי.

התעודה היתה כמו רשמית, עם צילום וחותמת אמיתית. רק לא בשם הנכון. צבי ניסנוב אולי לא ידע קרוא וכתוב, אבל את עסק התעודות ניהל כמו סוציאליסט. העריך מצבה הכלכלי של המשפחה ולקח התשלום בהתאם. אנחנו שילמנו 5 לירות עבור התעודה. מאחרים, קצת יותר בורגנים, ביקש יותר.

באחד הימים יצאתי לכיוון השדות שלנו בעמק עיון, ומיד, לא הרחק מן המושבה, נתפסתי על ידי שוטר ערבי שאסף בדרכו מחלסה לגידדה מיספר ערבים מבלי שבדק את זהותם, וצרף גם אותי לשיירה זו. בהתקרבו לעליה מהעמק אל ג'ידידה החלטתי לנצל את השטח ההררי, קפצתי והצלחתי לברוח ולהתחמק מהשוטר שירד מהסוס וניסה לרדוף אחרי. מצאתי איזה כוך בין הסלעים והסתתרתי שם עד שהחשיך, ואז "לקחתי כיוון" בשדות לעבר המושבה כשאני מתרחק מהדרך, וכך הגעתי למטולה.

למחרת, בלילה, ביקרתי בבית המגורים של קבוצת הפועלים,³¹ והנה מודיעים פתאום שהמושבה מוקפת על-ידי קבוצה גדולה של שוטרים רוכבים. בתוך המושבה עושים חיפוש מבית לבית, מוציאים כל גבר אפילו מן המיטות ומרכזים את כולם בבית המוכתר.

גם אנו הובלנו לשם ויחד עם כל הגברים, כמה עשרות במיספר, הובאנו לבית המלון של משפחת חיימוביץ בקצה המושבה. עבר עלינו ליל אימים עם חקירה עיקשת: להמציא להם אחד החברים שהצליח להתחמק ולברוח.

החקירה מלווה היתה איומים ומכות בלי להתחשב בתוצאות. רק אחרי חצות נרגעו ולמחרת, אחר מו"מ של מתווכים ומתן סכום כסף ניכר בלירות זהב, שיחררו אותנו.